

РЕШЕНИЕ

№ 5060

гр. София, 30.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 01.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Клавдия Дали, като разгледа дело номер **2231** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр с чл. 30а, ал.3 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия /ЗООРПСМ/.

Образувано е по жалба на С. Г. А., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника му адв. Г. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 20-614-0049/15.02.2020 г., издадена от началника на сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ /ПИП/ към 01 РУ-СДВР, с която на основание чл. 42, във вр. с чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ на жалбоподателя е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Посочва, че не са налице доказателства, от които да се направи извод за наличието на извършеното административно нарушение. Счита, че констатацията в процесната заповед не отговаря на истината и заповедта е издадена неправомерно. Липсват писмени показания на свидетелите на противообществената проява, както и липсват приложени други материали, които да послужат като доказателства за факта на твърдяното нарушение. Моли за отмяна на заповедта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмена молба от 01.09.2020 г. претендира присъждане

на съдебно-деловодни разnosки.

Ответникът – Началник сектор ПИП при 01 РУ-СДВР, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Чрез пълномощника си юрисконсулт К. в представени писмени бележки оспорва жалбата, като излага съображения за законосъобразност на оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП не изпраща представител в съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50 – ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.02.2020 г., около 14:40 ч., в [населено място], преди провеждането на футболна среща между отборите на ПФК „Л.“ и ПФК „Ц.“, на национален стадион „В. Л.“ с начален час 14:45 часа при извършване на пропускателен режим на вх. 20, на сектор „Г“, е установено, че жалбоподателят С. А. е извършил противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на ЗООРПСМ, а именно: носел 1 бр. черна маска за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднявало разпознаването и представлявала забранена вещ по смисъла на ЗООРПСМ.

Жалбоподателят С. А. е бил задържан за 24 часа, като е издадена заповед за задържане на лице рег. № 225зз-296 от 15.02.2020 г. Направен е личен обиск на лицето, за което е съставен протокол за личен обиск от 15.02.2020 г.

Снети са и обяснения от А., които са отразени писмено в сведение. Лицето е посочило, че на 15.02.2020 г. около 14:30 часа влизайки на стадион „В. Л.“ във връзка с футболен мач между Ц.-Л. бил спрял на сектор „Г“ за полицейска проверка, при която било установено, че суитчера има маска.

Представена е и докладна записка и протокол за писмено показание свидетеля ст. полицай С. П. П., в която е посочено, че на 15.02.2020 г., същият е бил назначен като охрана на футболната среща между отборите на Л. и Ц. с начален час 14:45 часа. Около 14:40 часа на контролно пропускателен пункт срещу вход 20 при проверка на лице, установено чрез лична карта като С. Г. А. с ЕГН [ЕГН], на суитчера към качулката установил, че има пришита маска. Футболната среща била на стадион „В. Л.“. Докладвал на ръководителя на КПП ст. инспектор А., задържал лицето и го отвел при обработващата група на стадиона, където му били изготвени всички необходими документи.

На жалбоподателя С. Г. А. е съставен АУАН № 614/15.02.2020 г. за това, че на 15.02.2020 г., около 14:40 ч., в [населено място], преди провеждането на футболна среща между отборите на ПФК „Л.“ и ПФК „Ц.“, на национален стадион „В. Л.“ с начален час 14:45 часа при извършване на пропускателен режим на вх. 20, на сектор „Г“, същия е извършил противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на ЗООРПСМ, а именно носел 1 бр. черна маска за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднявало разпознаването и представлявала забранена вещ по смисъла на ЗООРПСМ, но деянието не съставлявало престъпление по смисъла на НК. С тези си действия виновно е нарушил разпоредбата на чл. 21, т. 7 от ЗООРПСМ. Въз основа на АУАН е издадено НП № 614/15.02.2020 г., в който е възприета и описана посочената в АУАН фактическа обстановка. С НП, на основание чл. 25, ал.1 от ЗООРПСМ, на жалбоподателя Н. е наложена глоба в размер на 1 000 лв.

Със заповед за налагане на принудителна административна мярка №

20-614-0049/15.02.2020 г., началника на сектор ПИП при 01 РУ-СДВР, на основание чл. 42, вр. чл. 30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ е наложил на жалбоподателя А. забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години. В заповедта е описано, че на 15.02.2020 г., около 14:40 ч., в [населено място], преди провеждането на футболна среща между отборите на ПФК „Л.“ и ПФК „Ц.“, на национален стадион „В. Л.“ с начален час 14:45 часа, при извършване на пропускателен режим на вх. 20, на сектор „Г“, С. А. е извършил противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на ЗООРПСМ, а именно носел 1 бр. черна маска за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднявало разпознаването и представлявала забранена вещ по смисъла на ЗООРПСМ.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 15.02.2020 г.

Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 18.02.2020 г. (видно от пощенски плик, л. 17).

По делото е представена докладна записка относно извършена проверка в АИС „Спортни хулигани“, изготвена от инсп. Дж. Ч., видно от която е, че лицето С. Г. А. няма прояви по ЗООРПСМ.

По делото е представено удостоверение рег. № 513р-49920 от 18.06.2020 г. за компетентност на главен инспектор Х. К. А. – началник на сектор ПИП към 01 РУ – СДВР.

По делото е представено и удостоверение рег. № 513р-49928 от 18.06.2020 г. за компетентност на инспектор Я. А. Т. – полицейски инспектор IV степен в група „Териториална полиция“ – Изгрев на сектор „Охранителна полиция към 01 РУ – СДВР.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Жалбата е процесуално допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта и в срока по чл. 30а, ал.3 ЗООРПСМ, който е тридневен от връчване на акта, като съдържа изискуемите реквизити и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният в настоящото производство административен акт – заповед за налагане на ПАМ по ЗООРПСМ, е издаден от компетентен административен орган – началник на сектор ПИП към 01 РУ – СДВР. Съгласно чл. 30, ал.1, т. 1 от ЗООРПСМ, началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице издава наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. По делото е представена заповед №225з-43/21.01.2020 г. (л. 33) относно налагането на ПАМ, с която началника на 01 РУ-СДВР е определил кръг от длъжностни лица с такива правомощия, сред които и началник на сектор ПИП – т. 2 от заповедта. Представено е удостоверение рег. № 513р-49920 от 18.06.2020 г. (л. 27), от което е видно, че издателят на заповедта главен инспектор Х. К. А. е началник на сектор ПИП към 01

РУ – СДВР.

Съгласно териториалния обхват на 01 РУ-СДВР, територията около Националния стадион В. Л., където е установено и извършено нарушението, попада в обхвата на посоченото РУ на СДВР. Поради това началник на сектор ПИП към 01 РУ – СДВР е материално и териториално компетентен за издаване на процесната заповед.

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържа предвидените от закона реквизити. В заповедта са изложени мотиви, като се съдържат фактическите и правни основания за издаването ѝ. Посочен е издателят на акта, адресатът на акта, т.е. извършителят на установеното нарушение, извършеното нарушение, като се съдържа описание на нарушението и датата на извършването му, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Описани са основните и съществени обстоятелства, свързани в нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателят да разбере какво е нарушил. Актът съдържа и решението на органа, т.е. диспозитив. Съдържат се и правните основания за издаване на акта, като е посочено, че с описаното поведение А. е нарушил правилата за поведение при посещение на спортни мероприятия, а конкретно действията му – носи 1 бр. черна маска за напълно прикриване на лицето или части от него, което затруднява разпознаването и същото съставлява нарушение на чл. 21, т. 7 от ЗООРПСМ. С оглед на това съдът намира, че не са налице нарушения на чл.59 АПК.

Не е налице и нарушение на административнопроизводствените правила. Спазена е разпоредбата на чл.26 АПК, тъй като настоящото административно производство е започнало със съставянето на АУАН, който оспорващият е получил срещу подпис. Оспорената заповед е издадена в предвидения в чл.30, ал.1 ЗООРПСМ срок от 24 часа от съставяне на акта за установяване на нарушение по чл.26, ал.1 ЗООРПСМ, с който нарушението е установено по предвидения в цитирания закон ред. Относим към настоящото производство е само съставеният АУАН по чл.26, ал.1 ЗООРПСМ, който следва да е редовен от външна страна и има обвързваща доказателствена сила в административното производство до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е на жалбоподателя. Описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено деяние по ЗООРПСМ съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл.59, т.4, пр.1 АПК.

От приложените доказателства безспорно се установи, че на адресата на процесната заповед е съставен АУАН, на който издателят на процесната заповед се е позовал, именно затова, че на посочените дата и място е извършил конкретно описана противообществена проява /спортно хулиганство/ по смисъла на чл.21, т. 7 от ЗООРПСМ. Установи се, че този АУАН е издаден от компетентен съобразно чл.26, ал.1 ЗООРПСМ орган на МВР с полицейски правомощия, предвид което съдът приема, че АУАН, въз основа на който е издадена оспорената в настоящото производство заповед, е редовно издаден. Така установеното от обективна и субективна страна нарушение съответства на приетата за нарушена правна норма на чл.21, т. 7 от ЗООРПСМ – лицето е носело 1 бр. черна маска за напълно прикриване на лицето или части от него, което затруднява разпознаването. Същото представлява

противообществена проява /спортно хулиганство/ по смисъла на ЗООРПСМ, извършено е при влизане на лицето към спортната зона, преди провеждането на спортно мероприятие – футболна среща от първа лига между отборите на ПФК „Л.“ и ПФК „Ц.“ и не представлява престъпление по НК. В тази хипотеза разпоредбата на чл.30, ал.1 ЗООРПСМ предвижда, че компетентният орган след съставяне на АУАН издава НП и заповед за налагане на ПАМ забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина. Т.е., не е предоставено в оперативната самостоятелност на органа да преценява дали да приложи ПАМ или не. Поради това правилно, заедно с издаденото НП е издадена и Заповед за налагане на ПАМ - забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина.

Съдът обаче намира, че срокът, за който е наложена ПАМ е неправилно определен. Съгласно разпоредбата на чл.25, ал.1 ЗООРПСМ срокът на наложената ПАМ от вида на процесната е от една до две години. В случая административният орган е наложил максималния срок за забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина от две години. Изборът на срок за ПАМ, който е различен от минималния налага излагане на мотиви защо органът счита, че именно този срок е най-подходящ, да въздейства превантивно и превъзпитаващо на жалбоподателя. Следва да се отчете и фактът, че по делото са представени доказателства – докладна записка относно извършена проверка в АИС „Спортни хулигани“, видно от която е, че лицето С. А. няма предходни противообществени прояви, т.е. настоящата е първа по ред, поради което и срок от една година ще бъде в достатъчна степен ефективен, за да изпълни целите на наложената ПАМ. Т.е., като е наложил ПАМ за срок от две години, административният орган не е извършил правилна преценка относно тежестта на извършеното нарушение и наложената мярка. От една страна, не е изложил мотиви за прилагане на най-дългия срок, а от друга не е отчетел правно значими факти, за да наложи този най-дълъг срок. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на ПАМ не може да е самоцел, а да преследва целите по чл. 22 от ЗАНН - да се предотврати или преустанови административното нарушение, съответно да се предотвратят или отстранят вредните последици от тях. Нарушаването на обществения ред по време на спортно мероприятие е противоправно поведение, от което безспорно обществото като цяло търпи вреди, като по арг. от чл. 22 от ЗАНН, налагането на предвидената в чл. 30, ал. 1 ЗООРПСМ ПАМ следва да има за цел да предотврати извършването на други такива нарушения и предотврати/ограничи настъпването на вредни последици. В конкретния случай, като се приемат за доказани фактите, посочени в обжалваната заповед, то те обосновават извод за нарушаване на обществения ред по време на спортни мероприятия, но реално настъпили вреди от тези действия няма. Именно това води до извод за липса на основание за прилагане на максимално предвидения в закона срок за налагане на ПАМ. След като законодателят е предвидил срок от една до две години за налагане на ПАМ, то административният орган е следвало да обоснове защо е определил максималния срок, посочен в закона. Като не е направил това, административният орган не е обосновал упражняването на предоставеното му правомощие в съответствие с целта на закона. Предвид изложеното обжалваната заповед е постановена при съществено нарушение на административнопроизводствени правила относно съдържанието ѝ, както и при несъответствие с целта на закона.

Незаконосъобразността на заповедта в частта ѝ относно срока на наложената ПАМ води до материална незаконосъобразност на цялата заповед. Съдът не разполага с правомощия да измени заповедта, като намали срока, за който е наложена мярката, тъй като този въпрос е предоставен на оперативната самостоятелност на органа. Освен това, материалната незаконосъобразност на заповедта в една част води до незаконосъобразност в нейната цялост. Срокът, за който се налага ПАМ е елемент от самата мярка, тъй като принудителната мярка не може да съществува самостоятелно без за нейното действие да бъде определен срок. Именно поради това, този срок, като елемент от ПАМ следва да се определи от органа, който прилага ПАМ. Непосочването на мотиви относно срока, за който се прилага принудителната административна мярка съставлява нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и лишава съда от възможност да установи дали актът, в тази му част, е в съответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 от АПК, налице е порок, обосноваващ незаконосъобразност на оспорената заповед. В този смисъл е последователната практика на ВАС относно приложението на принудителни административни мерки по различни закони, които предвиждат налагането на ПАМ. /напр. р. № 12902 от 07.10.2013 г. по адм. д. № 2972/2013 на ВАС, р. № 1498 от 11.02.2016 г. по адм. д. № 15324/2014 г., VIII отд. на ВАС/. Предвид на това, следва да бъде отменена оспорената заповед като издадена в противоречие с материалния закон.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че ответникът е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен.

Чрез пълномощника си жалбоподателят претендира присъждане на съдебни разноски в размер на 500 лв. За да се присъдят обаче, претендираните разноски следва да са уговорени и действително заплатени от жалбоподателя. По делото, освен документ за платена такса от 10 лв. по сметка на АССГ, други доказателства за заплатени разноски по водене на делото не са представени. В., по делото няма и доказателства за надлежно договаряне за заплащане на адвокатско възнаграждение за извършваната правна защита и за неговия размер. По тези съображения, макар и своевременно поискани до приключване на устните състезания, претендираните разноски за заплащане на адвокатски хонорар не подлежат на присъждане. По тези съображения на жалбоподателя следва да се присъдят разноски по делото в размер на 10 лв., представляващи заплатена държавна такса

Предвид изхода на спора, на ответника не се дължат разноски.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен

съд София-град, Второ отделение, 50 – ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 20-614-0049/15.02.2020 г., издадена от началника на сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ към 01 РУ-СДВР, с която на основание чл. 42, във вр. с чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ на С. Г. А. е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи към МВР да заплати на С. Г. А., ЕГН [ЕГН] сумата от 10 / десет/ лв., представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: